

но-економічних властивостей очікуваного об'єкта інвестування із особливостями його просторово-територіальної локалізації. Водночас, створення таких перспективних зон інвестування надасть змогу інвесторові володіти системним відображенням території та, відповідно, сформуванню уявлення про комплексний розвиток громади.

Просторове планування територіального розвитку обов'язково має реалізовуватися у взаємодії із системою земельного кадастру, оскільки передбачає формування нової структури землекористування. Неспроможність виразити існуючу структуру землекористування нерідко спричиняє затримки чи навіть провали програм розвитку територіальних громад. В цілому, схеми планування території передбачають відображення пропонуваної моделі просторового розвитку та сприяють координації впливу галузевих стратегій.

Список використаних джерел

3. Шкуратов О.І. Інноваційні аспекти просторового планування стало-го розвитку об'єднаних територіальних громад // Інноваційні технології та інтенсифікація розвитку національного виробництва: матеріали V міжнар. наук.-практ. конф. (м. Тернопіль, 30 травня 2019 р.). Тернопіль: Крок, 2019. С. 150–152.

Шкуратов О.І.

д.е.н., проф.

Національний авіаційний університет

м. Київ

РОЛЬ ІННОВАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ В ТЕХНОЛОГІЧНОМУ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ

В процесі поступового формування національної інноваційної системи вітчизняної економіки виникає оптимальний баланс між її основними складовими, що базуються на інноваційній інфраструктурі: середовищем, що формує знання та наукову продукцію, підприємницьким сектором, а також механізмами трансферу технологій. Нині сформований початковий базис для створення наукових парків, центрів колективного користування науковим обладнанням, бізнес-інкубаторів, центрів трансферу технологій, інноваційних кластерів та особливих економічних зон, орієнтованих на технологічний розвиток. Однак, наразі система організації технологічного розвитку економіки, поки не відповідає своєму призначенню, яке полягає в забезпеченні масштабного створення та впровадження

нової техніки та технологій, а також впровадження сучасних організаційних і маркетингових рішень.

Зокрема, кількість промислових підприємств, що реалізували інноваційну продукцію (товари, послуги) за останні роки не перевищувало тисячі. При цьому кількість інноваційно активних підприємств у загальній кількості підприємств за останні п'ять років статистичних спостережень не піднімався вище 10%. Одна з найголовніших проблем такої ситуації полягає у нестачі коштів для створення та освоєння нової техніки та інновацій. Разом з тим, ця думка виходить за рамки простої констатації, вона поширює проблему, пов'язуючи наші неуспіхи у сфері інновацій з наслідками неввірено обраного напрямку реформ у контексті збільшення імпорту високотехнологічної продукції замість повноцінного суверенного науково-технологічного розвитку країни. Результатом цього курсу стали старіння виробничого апарату, зростання залежності від імпорту, падіння конкурентоспроможності продукції вітчизняної промисловості, деградація науково-технічного потенціалу та, як наслідок, низький рівень інноваційної активності.

Один з визначальних показників ефективності реалізації інноваційної політики держави – це її місце у глобальних рейтингах. Глобальний інноваційний індекс (Global Innovation Index) – дослідження інноваційного клімату, яке щорічно публікує Всесвітня організація інтелектуальної власності (ВОІВ) у співпраці з Корнельським університетом та міжнародною школою бізнесу INSEAD. За цим рейтингом Україна у 2022 р. посіла 57 місце серед 132 країн проти 49 місця у 2021 р. При цьому у 2022 р. економіка України показала кращі інноваційні результати (знання і технологічні результати, креативні результати) порівняно з їх інноваційними ресурсами (інфраструктура, інституції, складність ринку та бізнесу, людський капітал і дослідження). Так за рівнем знань і технологічних результатів Україна посіла 36 місце з існуючим рівнем інноваційної інфраструктури на 82 місці [1].

Найважливішою функцією інноваційної інфраструктури є сприяння використанню ресурсів, необхідних для розвитку високотехнологічного виробництва. Досвід розвинених країн світу доводить, що частка високотехнологічної продукції на світовому ринку залежить від рівня розвитку інноваційної інфраструктури. При цьому аналіз умов формування в Україні економіки інноваційного типу дає змогу висунути гіпотезу про необхідність якісної зміни ролі інноваційної інфраструктури в інноваційних системах різного рівня, яка повинна розглядатися як інституціональне середовище інноваційної системи, яке визначає умови створення та розвитку інновацій у виробничих системах. Тому важливими пріоритетами розвитку інноваційної інфраструктури в Україні є перш за все орієнтація

елементів інноваційної інфраструктури на короткострокові завдання модернізації національної економіки в контексті запровадження високотехнологічного виробництва.

Перспективними, формами розвитку інноваційної інфраструктури є лабораторії на базі високотехнологічних виробництв ключових секторів економіки України (металургія, хімічна промисловість тощо) колаборація індустріальних парків та спеціальних програм університетів чи малих інноваційних підприємств. Для формування синергетичного ефекту від взаємодії основних елементів інноваційної інфраструктури (кадрового, виробничо-технологічного, консалтингового, фінансового тощо) варто дотримуватися кластерної організації учасників ринку інноваційної продукції. Концентрація суб'єктів інноваційної інфраструктури усіх блоків у межах єдиного простору дозволить знизити витрати та максимізувати їх ефективність. Важливим напрямом подальшого формування національної інноваційної інфраструктури мають стати вдосконалення інструментів фінансової підтримки інноваційних проєктів, особливо на ранніх стадіях інноваційного циклу, роз- ріння обсягів грантової підтримки, підвищення ефективності впровадження наукових результатів.

Список використаних джерел

1. Наукова та науково-технічна діяльність в Україні у 2022 році: науковоаналітична доповідь / Т.В. Писаренко, Т.К. Куранда та ін. К.: УкрІНТЕІ, 2023. 94 с.

Шумасв А.А.

аспірант

Національний авіаційний університет

м. Київ

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ПРОЄКТАМИ У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В УМОВАХ ЦИФРОВІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ

Серед основних напрямів стратегічного розвитку України пріоритетного значення набувають інформаційні технології, оскільки саме вони відіграють визначальну роль у автоматизації, інноваційності, матеріалоемності й ефективності решти галузей виробництва. Впровадження та використання передових інформаційних технологій дозволяє підприємствам різних секторів економіки не лише знижувати витрати, а й трансформувати існуючі бізнес-моделі, забезпечуючи собі конкурентні переваги на сві-